

LIBRIS

We know
books

Cornelia Funke

Vânătorii
de fantome
*Și spiritele
de foc*

Ilustrații de Frédéric Bertrand

Traducere din limba germană
de Iulian Curuia

Redactare: Adina Lateș, Ana-Maria Lupașcu
Corectură: Anda-Diana Marin, Oana Chiriță
Tehnoredactare: Carmen Dumitrescu
Copertă și ilustrații: Frédéric Bertrand

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FUNKE, CORNELIA

Vânătorii de fantome și spiritele de foc / Cornelia Funke;
il. de Frédéric Bertrand; trad. din lb. germană de Iulian Curuia. – București:
Booklet, 2018
ISBN 978-606-590-584-9

I. Bertrand, Frédéric (il.)

II. Curuia, Iulian (trad.)

821.112.2

Gespenssterjäger im Feuerspuk

Cornelia Funke

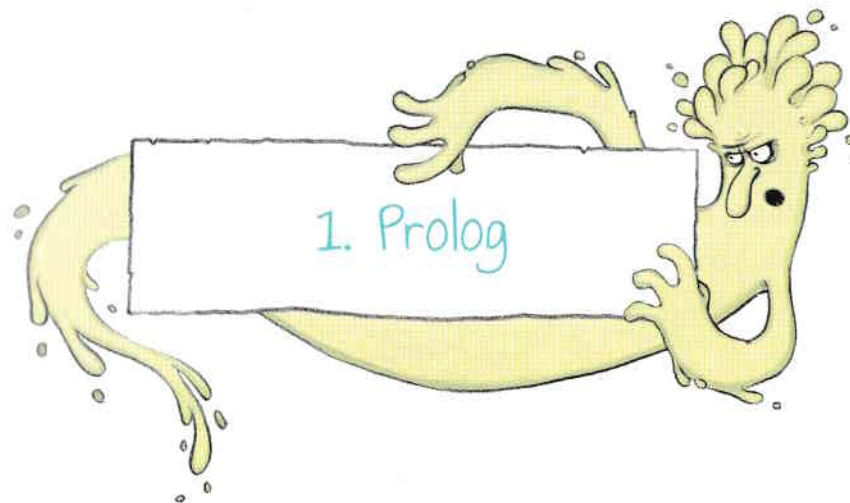
(c) 2001, 2015 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Umschlag und Innenillustrationen: Frédéric Bertrand

© Editura Booklet, 2018, pentru prezenta ediție

1. Prolog.....	9
2. Doar o mică excursie	11
3. Bântuit, fără îndoială	21
4. Prima întâlnire în focuri.....	34
5. Atacul din lift	42
6. Etajul patru.....	49
7. Rău, rău, rău de tot.....	60
8. Și-acum ce ne facem?.....	69
9. Mare agitație.....	76
10. Fantoma de la miezul nopții	86
11. Sperietură la ceas de seară.....	98
12. Marele joc de artificii	109
13. Ideea salvatoare	121
14. Spiritele din cana de cafea.....	129

Dați-mi voie să fac prezentările. Vă invit să faceți cunoștință cu trei dintre cei mai apreciați vânători de fantome ai zilelor noastre.

Hedwig Chimion este deja de mulți ani o expertă în alungarea fantomelor și, încă de la primul lor caz împreună, din cale-afară de periculos, Tom Tomsy și Hugo, fantoma mediu sinistră (FMS), i-au devenit asistenți. „Chimion & Co.” scrie pe cărțile lor de vizită, „Alungări de fantome de orice fel”.

De fapt, abia dacă există vreo stafie pe care acești trei meseriași să n-o poată speria, deși misiunea despre care e vorba în această carte a fost chiar și

pentru niște vânători de fantome experimentați ca ei o adevărată problemă.

Ei bine, sper că v-ați așezat confortabil într-un loc cât mai luminos – știți doar că fantomelor nu le place lumina – și că purtați ceva roșu, căci se știe că nici asta nu le e pe plac. Iar acum, să ne apucăm de treabă...

Mereu se întâmplă așa cu aventurile periculoase: la început, par cât se poate de inofensive.

Într-o zi frumoasă de toamnă, binecunoscuta vânătoareasă de fantome Hedwig Chimion a primit o scrisoare. Expeditorul era Alwin Țanțoș, patronul unui renumit hotel de la malul mării, care se pare că avea câteva probleme mici și nesuferite, ce n-ar fi putut fi explicate altfel decât ca apariții fantomatice. De aceea, domnul Țanțoș a cerut ajutorul rapid, profesionist și, mai presus de toate, discret al echipei Chimion & Co.

— Ah, iarăși o treabă de rutină! a oftat doamna Chimion. Dar un hotel pe litoral nu sună prea rău. Un sfârșit de săptămână la mare e întotdeauna o idee bună.

Dar de data asta s-a înșelat.

Hedwig Chimion și-a anunțat asistenții, pe Tom Tomsy și pe fantoma Hugo, și-a împachetat echipamentul de bază pentru vânătoria de fantome și s-a întâlnit cu cei doi sâmbăta, pe cinci octombrie, în trenul spre Plaja Homarilor.

Cum spuneam, la început totul părea cât se poate de inofensiv.

Din pricina lui Hugo, doamna Chimion a trebuit să rezerve un întreg compartiment. La urma urmei, nu toată lumea suportă să vadă o FMS, deși această specie de fantome este printre cele mai inofensive. Când au ajuns în compartiment, primul lucru pe care l-a făcut Tom a fost să tragă toate perdelele, fiindcă FMS-urile nu pot să sufere lumina zilei.

— Poți să ieși, Hugo, i-a zis el, lăsând rucsacul să cadă pe scaun.

— Auauau! Cu ceva mai multă grijă, te rug! a bombănit Hugo, iar cel de-al treilea vestit vânător de fantome a ieșit clătinându-se din rucsac.

— Ptiu, diavule, s-a plâns el. Urăsc călătoriile. Călătoriile sunt cumplete.

— Dragul meu Hugo, a spus Hedwig Chimion când tocmai își scotea bagajul din compartiment și punea un termos cu ceai pe măsuta rabatabilă din fața ei. Nu trebuia neapărat să vii cu noi, ți-am spus asta încă de la telefon. Nu e nevoie de ajutorul tău în cazul ăsta. Și sigur n-o să vrei să faci plajă, nu?

— Fuarte glumeață ești!

Hugo s-a făcut albastru, cum i se întâmpla când se supăra, după care a dispărut sus, în compartimentul de bagaje.

— Și eu i-am spus că n-avem nevoie de el, a oftat Tom, trântindu-se pe scaun. Dar voia neapărat să vină.

— E tipic, a spus doamna Chimion. Toate FMS-urile sunt al naibii de curioase.

Femeia a scos din poșetă două pahare roșii, un pachetel de zahăr cubic și o scrisoare ferfenițită. Scrisoarea și zahărul i le-a întins lui Tom.

— Uite, tinere, i-a spus, dându-i ceaiul.

Curios, Hugo a ieșit din compartiment ca să tragă cu ochiul.

— Ia-ți picioarele mucegăite de pe capul meu! s-a răstit Tom, încercând să descifreze scrisoarea în lumina serii.

FMS-ul îi gădila gâtul cu degetele sale de gheață.

— Hugo, la naiba, termină! a strigat Tom, care și-a scos furios ochelarii ca să-i șteargă. Dispari! Respirația ta mucegăită îmi aburește ochelarii!

— Respirația mucegăită? Respirația mucegăită?

Hugo, îmbufnat, s-a urcat clătinându-se până la tavan și a rămas acolo atârnat.

— Ceaiul vustru dezgustător e de vină!

Tom a dat din cap, și-a pus iarăși ochelarii și a citit mai departe.

— „Stimate domnule Chimion!“ Dar de ce scrie „domnule“? a întrebat Tom.

— Un alt lucru tipic! Își imaginează că experții în fantome trebuie să fie bărbați! E o prostie, dar, din nefericire, e una răspândită.

— „Stimate domnule Chimion“, a citit Tom încă o dată, „De câteva zile se întâmplă în hotelul nostru tot felul de lucruri enigmatice, care din păcate nu pot fi explicate prin mijloace raționale. De la robinete curge din senin apă caldă și sistemul de aer condiționat o ia mereu razna. În plus, noaptea se aud tot soiul de sunete enervante și neplăcute, iar unii oaspeți au început deja să vadă lucruri ciudate. Cum toată lumea a auzit de faima dumneavoastră în lupta împotriva fantomelor, aș vrea să vă rog să ne scăpați de acest

afurisit deranj. Firește că trebuie să vă cer să fiți discret, pentru că nu aș vrea ca afacerea aceasta să afecteze în vreun fel bunul renume al hotelului. Calde salutări, Alwin Țanțoș.“ Pare să fie un mic spirit de foc. Cred că terminăm în două ore.

Tom a pus patru cuburi de zahăr în paharul său, l-a amestecat și a luat o înghițitură.

— Așa zic și eu, a spus doamna Chimion. După care o să stăm câteva ore bune la plajă. Ce zici? Dragul nostru prieten Hugo poate să rămână în camera de hotel cât lipsim!

— Spiritele de fuc sunt niște prustuvani ridiculi, a început Hugo să mormăie de sus. U să-i arăt iu...

— Gura! l-a repezit doamna Chimion.

Se auzeau pași. Ușa compartimentului s-a deschis și controlorul și-a băgat capul înăuntru printre marginile perdelei trase.

— Biletele de călătorie, vă rog!

Cu un zâmbet prietenos, doamna Chimion i-a întins permisul de călătorie. Tom a aruncat o privire îngrijorată spre tavan, dar Hugo dispăruse în spatele bagajelor.

Controlorul a ștampilat biletele și i le-a înapoiat doamnei Chimion cu un gest din cap; dar când să iasă din compartiment, ceva l-a prins de bască. Ceva

molatec și rece, de un verde-mucegai. Speriat, a ridicat privirea și a văzut că basca plutea la zece centimetri deasupra capului și că mai sus era o fantomă, cu păr vâlvoi de stafie și ochi verzi ca de otravă, care-i rânjea din tavan.

— Buuuuuuhuuuuuuuu! a spus Hugo cu o voce stinsă, făcându-i cu mâna.

Apoi a dat drumul băştii să-i cadă pe cap, i-a suflat bietului om în faţă cu răsuflarea sa puturoasă şi rece şi a dispărut în geamantan.

— Hugo! ţipă Tom furios.

Controlorul tremura din toate oasele şi-i clănţăneau dinţii atât de puternic, că se auzeau până-n compartimentul vecin.

— E ceva în neregulă cu biletele, domnule controlor? a întrebat doamna Chimion cu vocea ei adâncă şi liniştitoare.

Bietul controlor încă tremura. Speriat, se uita de jur-împrejur în compartiment, dar nici cea mai micuţă şi mai verde-mucegai părticică din Hugo nu se mai zărea nicăieri.

— Căutaţi ceva? l-a întrebat Tom zâmbindu-i prietenos, încercând să caute şi el ceva, cu un aer cât mai inocent.

Controlorul şi-a şters fruntea şi-a şoptit:

— Următoarea oprire: Plaja Homarului!

Şi, cu aceste cuvinte, a ieşit cât de repede îl ţineau picioarele lui scunde, împiedicându-se şi trântind uşa.

— Vai, fantoma asta prostovană! a izbucnit doamna Chimion înfuriată. Hugo, oare ţi-ai pierdut şi ultima boabă de minte? Chiar trebuie să-ţi reamintesc că asta nu e o călătorie de plăcere?

— Nu care cumva să-ţi mai arăţi faţa curând! strigă Tom spre locul de bagaje. Toată lumea e supărată pe tine!

— Nu lăsaţi u biată fantomă să facă chiar nimic vui dui! s-a auzit un vaiet din geamantan. Nu vă distraţi niciun pic! Nici măcar un picuuuţ!

Hedwig Chimion n-a făcut decât să dea din cap.

— E de aşteptat când călătoreşti cu o fantomă. Poate